

[Pürschel.]

omdeles Protest mod Told med ens Navn under, samtidig med at man stemmer til Fordel for Told: Og han blev jo ogsaa paa Valen — og det var typisk for det radikale Parti. Det er derfor, de er saa bitre paa Retssstatspartiet, thi dette Parti samlede jo, som det ærede Medlem Hr. Rager sagde med et gribende Udtryk, alle dem op, der faldt ud over Bagsmækken, fordi man var begyndt at køre ind ad Toldvejen.

De seneste Begivenheder har imidlertid vist, at det ærede Medlem Hr. Rager havde Ret ogsaa i noget videre Forstand, ogsaa naar man betragter det ikke blot fra et radikalt Synspunkt. Forklaringen er den, at Partiernes Gruppering her i Rigsdagen, som er naturlig ud fra de politiske Grundopfattelser, i Virkeligheden er ugunstig for en Løsning af det Spørgsmaal, der er Tidens største, det erhvervspolitiske. Ingen, der kender en Smule til Forholdene, vil benægte, at Regeringspartiernes Evne til at føre en Erhvervspolitik, der ogsaa fra Socialdemokratiets Side erkendes at være rational, er forringet i høj Grad derved, at Socialdemokratiet er saa inderligt sammenknyttet med de Radikale. Man valgte efter Valget at holde sammen, og den højtærede Statsminister har jo i Modsætning til, hvad Tilfældet var for det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal, da han var i en lignende Situation, en klar Forstaaelse af, at naar to Partier skal arbejde sammen, gælder det om ikke mere end højest nødvendigt at belaste det ene Parti. Og nu viste selv det beskedne Toldforslag, der blev gennemført kort inden Valget, at det radikale Parti ikke taalte mere Belastning paa dette Omraade, og dermed var Regeringspartiernes Stilling til en Valutapolitik givet. Og Kaarene for det konservative Partis Krav angaaende Tolden var derfor ganske overordentlig ugunstige. Jeg skal ikke komme ind paa det, der er sket, men kun konstatere, at det heller ikke denne Gang lykkedes at faa gennemført noget af det, som jeg for mit Vedkommende anser for nødvendigt, hvis man her i Landet vil opbygge noget i Retning af en Beskæftigelsespolitik, en Beskæftigelsespolitik, som — det understreger jeg — i Virkeligheden har Interesse baade for By og for Land. Det har forbavset mig at se, at Industrien i denne Situation i Virkeligheden har støttet Regeringen ved de Udtalelser, der er kommet offentligt frem, skønt Industrien erkender, at en Ordning som den, vi har med Valutacentralen, ikke er egnet til at opbygge noget som helst varigt paa, hvorfor Industrien ogsaa ønsker denne Ordning afløst af Told-

foranstaltninger. Men hvilken Udsigt er der til en saadan Afløsning? Ja, jeg kan ikke se andet end, at Udsigterne er ganske overordentlig smaa. Regeringen har naturligvis gjort, hvad alle Regeringer gør, naar de staar overfor Spørgsmaal som disse: henvist til de udenrigspolitiske Vanskeligheder. Ja, hvor tidt har vi ikke hørt det, naar vi fra konservativ Side anbefalede, at man ikke skulde, om jeg saa maa sige, tage Lussingerne i den Rækkefølge, hvori de faldt fra Tyskland. Hvad hørte man saa? Kun dette, at det var umuligt for et Land som Danmark at føre en Erhvervspolitik overfor Tyskland, det var umuligt. Og man havde de bedste Argumenter derfor, kunde henvise til, at der var sagt dit og dat, og noget blev sagt offentligt, og noget fik man underhaanden. Ja, saadanne Argumenter staar altid til Raadighed for en Udenrigsminister, der ligger til enhver Tid paa hans Bord en Række Indberetninger om dit og dat, og han kan tillægge dem den Vægt, som det passer ham i den Situation, hvori han er. Vi har senere set den højtærede Udenrigsminister sige til Tyskland, at hvis det ikke gør os visse handelspolitiske Indrømmelser, saa vil man ganske simpelt her i Landet nægte Valuta til Indkøb af tyske Varer. Hvordan vilde dette være blevet betegnet, hvis man havde foreslaaet det fra konservativ Side for et Par Aar siden? Den ene Venstretaler efter den anden og den ene radikale og socialdemokratiske Taler efter den anden vilde komme op og sige: De Konservative opfordrer os altsaa til at etablere Toldkrig med Tyskland, slaa i Bordet for Tyskland, er dette ikke det glade Vanvid? og saa vilde et bredt og tilfreds Smil have bredt sig over $\frac{4}{5}$ af dette Tings Medlemmers Ansigter, og de vilde alle synes, at disse udmærkede Talere havde Ret. Og nu er det sket, og det er den højtærede Udenrigsminister, der ved denne Lejlighed, under Verdenskrisen, har været i nøjagtig den samme Situation, som han var i under Verdenskrigen, nemlig den at maatte handle ikke efter sine egne Teorier, men efter vore. Nu siger man, at det er vanskeligt i England, og det er det utvivlsomt, og man fremdrager alle de Argumenter, som man har Brug for til her i Tinget at gennemføre det, man ønsker. Denne Ordning er et Minimum, sagde Regeringen, uden denne kan vi overhovedet ikke indlade os paa at forhandle med England. Uvilkaarligt siger man til sig selv: ja, men hvordan bærer Sverige sig da ad og Norge og Finland? De havde jo ikke nogen af den Slags Ordninger. Hvordan bærer de sig ad